

Mc 2,1-12

- ^{2:1} Vài ngày sau, Đức Giêsu trở lại thành Caphácnaum. Hay tin Người ở nhà,
^{2:2} người ta tụ tập lại, đông đến nỗi không còn chỗ nữa, cả ngoài cửa cũng không còn. Người giảng lời cho họ.
^{2:3} Bấy giờ người ta đem đến cho Đức Giêsu một kẻ bại liệt, có bốn người khiêng.
^{2:4} Nhưng vì dân chúng quá đông, nên họ không sao khiêng đến gần Người được. Họ mới dỡ mái nhà, ngay trên chỗ Người ngồi, làm thành một lỗ hổng, rồi thả người bại liệt nằm trên chõng xuống.
^{2:5} Thấy họ có lòng tin như vậy, Đức Giêsu bảo người bại liệt: "Này con, con đã được tha tội rồi."
^{2:6} Nhưng có mấy kinh sư đang ngồi đó, họ nghĩ thầm trong bụng rằng:
^{2:7} "Sao ông này lại dám nói như vậy ? Ông ta nói phạm thượng ! Ngoài một mình Thiên Chúa ra, ai có quyền tha tội?"
^{2:8} Tâm trí Đức Giêsu thấu biết ngay họ đang thầm nghĩ như thế, Người mới bảo họ: "Sao trong bụng các ông lại nghĩ những điều ấy?"
^{2:9} Trong hai điều: một là bảo người bại liệt: 'Con đã được tha tội rồi, hai là bảo: 'Đứng dậy, vác lấy chõng của con mà đi, điều nào dễ hơn ?
^{2:10} Vậy, để các ông biết: ở dưới đất này, Con Người có quyền tha tội, Đức Giêsu bảo người bại liệt,
^{2:11} Ta truyền cho con: Hãy đứng dậy, vác lấy chõng của con mà đi về nhà !"
^{2:12} Người bại liệt đứng dậy, và lập tức vác chõng đi ra trước mặt mọi người, khiến ai nấy đều sững sốt và tôn vinh Thiên Chúa. Họ bảo nhau: "Chúng ta chưa thấy vậy bao giờ !"

CAN ĐẢM TỪ BỎ VÀ ĐỔI MỚI

Chúa Giê-su nói với người bại liệt: “Ta truyền cho con: Đứng dậy, vác chõng mà đi về nhà!” (Mc 2,11)

Suy niệm: Dù muốn hay không, cuộc sống người bại liệt này từ lâu nay bị trói chặt vào chiếc chõng này. Nó trở thành vật bất ly thân của anh. Chúa Giê-su thấy rõ sự bất lực của anh. Ngài tha tội cho anh và truyền lệnh: “Đứng dậy, vác chõng mà đi về nhà!” Ngài muốn anh được ơn tha thứ đồng thời cũng phải ra khỏi thế giới cái chõng nhỏ bé tù túng kia để bắt đầu một cuộc sống mới. Khi vác chõng bước đi, anh thực sự đổi đời và làm cho người khác nhận ra quyền năng Thiên Chúa và tôn vinh Ngài.

Mời Ban: Chúng ta rất dễ bị tê liệt trong đời sống thiêng liêng hay trong việc tông đồ vì những cố tật hay định kiến; chúng như cái chõng không cho ta tự do đến với Thiên Chúa và tha nhân. ĐTC Phan-xi-cô kêu gọi mọi thành phần trong Hội Thánh “không bao giờ đóng kín nơi chính mình, không bao giờ lui về nơi an toàn của mình, không bao giờ chọn thái độ cố chấp hay tự vệ. Nó hiểu rằng nó phải gia tăng sự hiểu biết Tin Mừng và nhận ra các đường lối của Thần Khí, vì vậy nó luôn luôn làm bất cứ điều tốt lành nào có thể, dù trên đường đi, chân nó có thể bị lấm bùn” (Tông huấn Niềm Vui Tin Mừng, số 45).

Sống Lời Chúa: Khi ai đó phê bình góp ý tôi, tôi lắng nghe và bình tâm suy xét, chứ không vội chống chế biện minh.

Cầu nguyện: *Lạy Chúa, xin dạy con vững bước trong đêm trăng mờ ảo hay ngày sáng rạng ngời. Xin dạy con nhìn phía trước, đừng lăm lăm những gì của ngày mai với những gì của ngày hôm qua. Xin dạy con cùng với Ngài làm nên ngày mới... Xin dạy con trước những vách ngăn, biết mở toang chúng ra để chúng trở thành cánh cổng của một lộ trình mới. (ĐHY Etchegaray)*